

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 29007/08
Primož BRITOVŠEK
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) je 4. septembra 2017 kot senat treh sodnikov v sestavi:

Vincent A. De Gaetano, *predsednik*,

Georges Ravarani,

Marko Bošnjak, *sodnika*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 12. junija 2008,

ob upoštevanju stališč, ki jih je predložila tožena vlada, in stališč, ki jih je v odgovoru predložil pritožnik,

po razpravi sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnik Primož Britovšek je slovenski državljan, rojen leta 1970, in živi v Selnici ob Dravi. Pritožnika je pred Sodiščem zastopal A. Kac, odvetnik iz Maribora, in pozneje A. Tušek in T. Zorjan Tušek, odvetnika iz Lenarta v Slovenskih goricah. Slovensko vlado (v nadaljevanju: vlada) je zastopala A. Vran, državna pravobranilka.

A. Okoliščine zadeve

2. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi, kot sta jih predložili stranki.

3. Pritožnik je bil 17. marca 1995 vpleten v prometno nesrečo, v kateri je drugi voznik od zadaj trčil v njegov avto.

4. Pritožnik je zahteval povrnitev škode na svojem vozilu neposredno od zavarovalnice drugega voznika. Ker pa niso uspeli doseči dogovora, je

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

pritožnik sprožil sodni postopek proti zavarovalnici in zahteval odškodnino za vrednost svojega avtomobila in zakonite zamudne obresti od dneva nastanka škode.

5. Medtem je zavarovalnica imenovala izvedenca J. K. za ugotovitev vzroka nesreče in zneska škode. Izvedenec je 4. junija 1995 izdal mnenje, da avtomobil pritožnika ni več uporaben in da ga je treba zamenjati. Škodo na avtomobilu pritožnika je ocenil na 3.149.799,80 slovenskih tolarjev (SIT).¹ Glede vzroka nesreče je menil, da je pritožnik najprej trčil v drevo in šele nato je vanj trčil drugi avto. Ob upoštevanju zgoraj navedenega mnenja je pritožnik določil svoj zahtevek v znesku 3.149.799,80 SIT.

6. Prvostopenjsko sodišče je med postopkom imenovalo drugega izvedenca S. V., ki je ocenil škodo na obeh avtomobilih in potrdil različico dogodkov obeh voznikov, namreč da je drugi voznik trčil v pritožnikov avtomobil z zadnje strani s tako silo, da je njegov sprednji del zadel drevo.

7. Sodišče je 14. februarja 2003 v celoti ugodilo pritožnikovemu zahtevku za odškodnino za premoženjsko škodo. Pritožniku je prisodilo tudi celotne zakonite zamudne obresti, ki so bile sestavljene iz dveh delov, od katerih je bil en del uskladitev zaradi inflacije, drugi pa je bil nadomestilo zaradi zamude pri plačilu (glej 18. in 20. odstavek) za obdobje od 18. marca 1995 do dneva plačila. Sodišče je ugotovilo, da modela pritožnikovega avtomobila ne delajo več in je odločilo, da je najprimernejše uporabiti vrednost, ki jo je ocenil izvedenec ob upoštevanju okoliščin v času nesreče. Sodišče je tudi ugotovilo, da je toženo podjetje izpodbijalo pritožnikove zahteve: ob sklicevanju na mnenje J. K. (glej 5. odstavek) je toženo podjetje za nesrečo krivilo pritožnika, zatrjevalo pa je tudi, da je bila vrednost njegovega avtomobila bistveno nižja od vrednosti, kot jo je ocenil J. K. Poleg tega je pritožnik sprva izpodbijal oceno vrednosti avtomobila, vendar se je pozneje strinjal z zneskom premoženjske škode, kot jo je določil J. K.

8. Toženo podjetje se je pritožilo zoper sodbo, pri čemer je med drugim zatrjevalo, da je prvostopenjsko sodišče napačno ocenilo dejstva. Med drugim je poudarilo, da so bili razlogi za škodo in znesek škode sporni vse do sodbe, in je trdilo, da se pritožniku lahko prisodijo samo zakonite zamudne obresti od dneva prvostopenjske sodbe. Sklicevalo se je na drugi odstavek 189. člena Zakona o obligacijskih razmerjih (v veljavi v času nesreče) in na 168. člen Obligacijskega zakonika (v veljavi od 1. januarja 2002), ki določata, da se povračilo škode odmerja po cenah ob izdaji sodne odločbe, razen če zakon ne odreja kaj drugega (glej 17. in 18. odstavek). Pritožnik na te navedbe ni odgovoril.

9. Višje sodišče v Celju je 20. oktobra 2004 zavrnilo večino očitkov toženega podjetja, vključno z očitkom glede odmere zakonitih zamudnih obresti od dneva škodnega dogodka. Ker je pritožnik zahteval odškodnino za premoženjsko škodo glede na razmere v času nastanka škode, je Višje sodišče

1. Približno 13.150 EUR.

menilo, da ni mogoče uporabiti zakonskih določb, po katerih se odškodnina določi šele pozneje, tj. v času izdaje sodbe.

10. Toženo podjetje je vložilo predlog za revizijo pri Vrhovnem sodišču, pri čemer se je med drugim spet pritožilo, da bi bilo treba odškodnino oceniti glede na veljavne cene ob izdaji sodne odločbe. Zakonite zamudne obresti bi bilo zato treba prisoditi od dneva izdaje prvostopenjske sodbe. Pritožnik na te navedbe ni odgovoril.

11. Vrhovno sodišče je 21. septembra 2006 izdalo sodbo, s katero je ugodilo predlogu toženega podjetja za revizijo v delu, ki se nanaša na odmero zakonitih zamudnih obresti. Poudarilo je, da drugi odstavek 189. člena Zakona o obligacijskih razmerjih določa, da se mora povračilo škode načeloma odmeriti po cenah ob izdaji sodne odločbe. V pritožnikovi zadevi ni mogoče uporabiti nobenih drugih določb, saj njegovega zahtevka ni mogoče šteti za "čisto" denarno terjatev, temveč za "terjatev, ki izhaja iz nereparirane premoženjske škode", tako imenovano "nečisto" denarno terjatev, čemur stranki nista oporekali. Ta zahteva je bila del materialnega prava v zvezi z odmero odškodnine in stranki s tem ne moreta prosto razpolagati. Nižja sodišča so zato napačno ugotovila, da drugi odstavek 189. člena Zakona o obligacijskih razmerjih in sodna praksa na podlagi te določbe ne veljata, ker je tožnik določil znesek škode glede na okoliščine v času nastanka škode. Vrhovno sodišče je tudi pojasnilo, da sodišče pritožniku v primeru, če pritožnik ne uveljavlja odškodnine v obsegu, v kakršnem mu jo omogoča materialno pravo, ne more zagotavljati ponovne vzpostavitve stanja, kakršno je obstajalo pred nastankom škode, z neupoštevanjem materialnega prava in odstopom od ustaljene sodne prakse. Po njegovem mnenju to velja še zlasti, če bi bilo zaradi takšnega odločanja kršeno temeljno načelo o prepovedi oškodovančevega okoriščenja na račun odškodnine. V zvezi s tem je Vrhovno sodišče poudarilo, da bi odmera zakonitih zamudnih obresti od nastanka škode do sodne odločbe pomenila odmero obresti v višini 18.915.166,80 SIT¹, kar bi znatno preseгло znesek, potreben za ponovno vzpostavitev prejšnjega stanja.

12. Vrhovno sodišče se je sklicevalo tudi na svoje načelno mnenje z dne 26. junija 2002 (glej 19. in 20. odstavek), ki bi moralo biti po njegovem mnenju glede na datum prvostopenjske sodbe zavezujoče za sodišča v tej zadevi. Ob upoštevanju tega in zakonodaje v veljavi od 1. januarja 2002 dalje je pritožniku dosodilo celotne zakonite zamudne obresti od datuma prvostopenjske sodbe (14. februar 2003 – glej 7. odstavek) do plačila. Za obdobje od 1. januarja 2002 do 14. februarja 2003 je pritožniku odmerilo obresti z znižano obrestno mero, ki so predstavljale nadomestilo za zamudo pri plačilu, kar je kot splošno pravilo uvedel Obligacijski zakonik, ki je začel veljati 1. januarja 2002 (glej 18.–20. odstavek).

13. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo zoper sodbo Vrhovnega sodišča.

1. Približno 79.000 EUR.

14. Ustavno sodišče je 11. februarja 2008 ob sklicevanju na eno od svojih odločitev, sprejeto en mesec prej, zavrglo njegovo pritožbo z obrazložitvijo, da so ustavne pritožbe, ki izpodbijajo izključno odmero zakonitih zamudnih obresti, nedopustne.

B. Upoštevana domača zakonodaja in praksa

1. Vloga Vrhovnega sodišča

15. 127. člen Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I s poznejšimi spremembami) določa Vrhovno sodišče za najvišje sodišče v državi, ki je pristojno za odločanje o rednih in izrednih pravnih sredstvih in opravlja druge zadeve, ki jih določa zakon.

16. Ustrezni deli 109. in 110. člena Zakona o sodiščih (Uradni list RS, št. 94/07 s poznejšimi spremembami) določajo, da je Vrhovno sodišče odgovorno za oblikovanje enotne sodne prakse. To poteka na plenarnih zasedanjih s sprejetjem načelnih pravnih mnenj o vprašanjih, ki so pomembna za enotno uporabo pravnih aktov in sprejetje pravnih mnenj o vprašanjih sodne prakse.

2. Zakon o obligacijskih razmerjih

17. Zakon o obligacijskih razmerjih (Uradni list SFRJ, št. 29/78 s poznejšimi spremembami) je določal, da v primeru, ko ni mogoče vzpostaviti prejšnjega stanja, obveznost plačila denarne odškodnine nastane v trenutku škodnega dogodka. Načeloma se mora odškodnina odmeriti po cenah, ki veljajo ob izdaji sodne odločbe. Pri odmeri višine odškodnine pa morajo sodišča upoštevati okoliščine, nastale po nastanku škode, in oškodovancu odmeriti odškodnino v znesku, ki je potreben, da postane oškodovančev gmotni položaj takšen, kakršen bi bil, če ne bi bilo škode.

18. 1. januarja 2002 je Zakon o obligacijskih razmerjih nadomestil Obligacijski zakonik (Uradni list RS, št. 83/2001). Določbe, ki so pomembne za to zadevo, se vsebinsko niso spremenile. Obligacijski zakonik je določil letno zamudno obrestno mero, razen če ni drugače določeno s posameznim zakonom, kar je bil v tistem času Zakon o predpisani obrestni meri zamudnih obresti in temeljni obrestni meri. Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o predpisani obrestni meri zamudnih obresti in temeljni obrestni meri (ZPOMZO-A, Uradni list RS, št. 109/2001, v nadaljevanju: zakon o spremembah A), ki je začel veljati 1. januarja 2002, je uvedel razlikovanje med "pravo" zamudno obrestno mero in "temeljno" obrestno mero z določitvijo temeljne obrestne mere kot letne obrestne mere, katere cilj je ohranjanje vrednosti denarnih obveznosti v domači valuti.

3. Upoštevana praksa

(a) Načelna pravna mnenja Vrhovnega sodišča

19. Načelno pravno mnenje z dne 29. maja 1987 navaja, da bi morale zamudne obresti pri odškodninah za nepremoženjsko škodo, odmerjene po cenah, ki veljajo na dan izdaje sodbe, teči od dneva izdaje prvostopenjske sodbe. Vrhovno sodišče je 26. junija 2002 po začetku veljavnosti Obligacijskega zakonika (glej 18. odstavek) sprejelo pravno mnenje. Njegovo stališče je bilo, da bi morale zakonite zamudne obresti od denarne odškodnine, odmerjene po cenah na dan sodne odločbe (kot je določeno v veljavnih zakonih, glej 17. in 18. odstavek), v času veljavnosti zakona o spremembah A (glej 18. odstavek), začeti teči v višini predpisane obrestne mere, zmanjšane za temeljno obrestno mero, od 1. januarja 2002 dalje (ko je začel veljati Obligacijski zakonik), če zamuda ni nastala pozneje. Po izdaji sodbe pa je zamudna obrestna mera celotna predpisana obrestna mera zamudnih obresti, kot jo določa zakon o spremembah A (glej 18. odstavek zgoraj).

20. Vrhovno sodišče je poudarilo, da je obstoječa sodna praksa, ki je v skladu z načelnim pravnim mnenjem z dne 29. maja 1987, posledica visokih stopenj inflacije. Tako zamudne obresti niso delovale kot prave zamudne obresti, ker je v zakoniti zamudni obrestni meri prevladoval valorizacijski faktor. Ob upoštevanju pred kratkim uveljavljenega razlikovanja med "pravimi" zamudnimi obrestnimi merami in valorizacijskim faktorjem (glej 18. odstavek *in fine*) je bilo mogoče odmeriti samo "prave" zakonite zamudne obresti. Realno vrednost odškodnin je bilo zdaj mogoče ohraniti z upoštevanjem cen na dan izdaje sodbe. "Prave" zamudne obresti bi lahko začele teči po začetku veljavnosti ustrezne zakonodaje, pod pogojem, da bi to zahteval pritožnik.

(b) Sodna praksa Vrhovnega sodišča

(i) Odločbe, ki jih je predložil pritožnik

21. V zadevi št. II Ips 88/2002 z dne 27. novembra 2002 je prvostopenjsko sodišče odmerilo odškodnino ob upoštevanju okoliščin v času vložitve zahtevka in je tožniku prisodilo zamudne obresti od dneva izdaje prvostopenjske sodbe. Vrhovno sodišče je to sodbo razveljavilo, pri čemer je opozorilo, da bi morala nižja sodišča, če menijo, da bi bilo treba odmeriti obresti od dne, ko je škoda ugotovljena, prisoditi tudi odškodnino, ki odraža veljavnost obstoja okoliščin, saj za to ni materialnopravnih ovir, ker pritožniku ni bil dosojen polni znesek, ki ga je zahteval.

22. V sodbi št. II Ips 434/2002 z dne 5. junija 2003 je Vrhovno sodišče poudarilo, da je način uporabe Zakona o obligacijskih razmerjih odvisen od okoliščin posameznega primera, vključno z vprašanjem, ali so se stranke sporazumele, katere okoliščine je treba upoštevati. Strinjalo se je z višjim

sodiščem, da bi morale obresti teči od dneva izvedenskega izračuna. Ugotovilo je, da toženka ni ugovarjala načinu, na katerega je bila ugotovljena škoda, in je to tudi sama upoštevala pri delnem plačilu dolga. Sodišče je ugotovilo naslednje: "ker je toženka pristala na upoštevanje cen [ob nastanku škode] in jih tudi sama upoštevala, ne more sedaj zahtevati upoštevanja cen iz časa izdaje sodbe prve stopnje in prisojjo zamudnih obresti šele od takrat dalje."

23. V zadevi št. II Ips 638/2004 z dne 29. junija 2006 je škodo ocenil izvedenec po cenah, ki so veljale v času nesreče. Vrhovno sodišče je odmerilo zamudne obresti od dneva vložitve tožbe, pri čemer je ugotovilo, da je bila škoda ovrednotena na posebnem obrazcu takoj po nesreči in da sta se obe stranki strinjali z njo ter se sklicevali nanjo v postopku v zvezi z zahtevkom.

(ii) Odločbe, ki jih je predložila tožena vlada

24. Vlada je predložila več odločb Vrhovnega sodišča, od katerih so najpomembnejše navedene v nadaljevanju.

25. V sodbah št. II Ips 282/2000 z dne 15. novembra 2000 in št. II Ips 170/2000 z dne 10. januarja 2001 je Vrhovno sodišče presodilo, da bi odmera obresti od dneva pred izdajo sodbe pomenila dvojno valorizacijo. V skladu s sodbo št. II Ips 282/2000 upošteva sodišče pri odmeri zneska odškodnine vse okoliščine, vključno s potekom časa, kadar je to primerno.

26. V sodbi št. II Ips 635/2004 z dne 3. marca 2005 je Vrhovno sodišče potrdilo sodbe nižjih sodišč, ki so odmerila zamudne obresti od dneva izdaje sodbe. Prav tako je potrdilo, da bi odmera obresti od zgodnejšega datuma pomenila dvojno valorizacijo. Vrhovno sodišče je tudi ugotovilo, da so sodišča dosledno upoštevala sodno prakso, po kateri so obresti na "nečiste" denarne terjatve tekle od časa, ko je bila škoda ugotovljena, in opozorilo, da na tem načelu temelji tudi sodba št. II Ips 88/2002 (glej 21. odstavek), na katero se je skliceval tožnik.

27. V sodbi št. II Ips 351/2005 z dne 12. aprila 2007 je Vrhovno sodišče ugotovilo, da je neodpravljena premoženjska škoda povzročila tako imenovano "nečisto" terjatev in je zato odmerilo zamudne obresti od dneva po izdani prvostopenjski sodbi. Ugotovilo je tudi, da je imel tožnik priložnost spremeniti svojo terjatev do konca končne obravnave, da bi odražala tedaj obstoječe okoliščine.

PRITOŽBENI OČITKI

28. Pritožnik se je na podlagi 6. člena konvencije pritožil, da je bil postopek v zvezi z njegovim odškodninskim zahtevkom nepošten, saj je Vrhovno sodišče brez kakršne koli obrazložitve odstopilo od ustaljene sodne prakse glede dneva, od katerega bi morale biti obračunane zakonite zamudne

obresti od odškodnine za premoženjsko škodo, in mu je dosodilo znatno nižji znesek obresti.

29. Pritožnik se je pritožil tudi na podlagi 13. člena konvencije, da ustavna pritožba v njegovi zadevi ni bila učinkovita, ker je Ustavno sodišče ni sprejelo v obravnavo.

30. Nazadnje se je na podlagi 14. člena konvencije pritožil, da je bil deležen drugačne obravnave kot stranke v primerljivih postopkih in da so sodišča nasprotno stranko obravnavala ugodneje.

PRAVO

A. Pritožbeni očitki na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije

31. Pritožnik se je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije pritožil, da je Vrhovno sodišče v njegovi zadevi odločilo v nasprotju s svojo ustaljeno sodno prakso in brez navedbe kakršnih koli ustreznih razlogov za tako ravnanje.

Ustrezni del določbe se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... pravično ... odloča ... sodišče ..."

1. Navedbe strank

32. Vlada je navedla, da ne more podrobno pojasniti domačih postopkov, ker je bil spis že uničen. Trdila pa je, da je bila odločitev Vrhovnega sodišča v pritožnikovi zadevi utemeljena in v skladu z ustaljeno sodno prakso. Višina škode je bila med strankama sporna. Vrhovno sodišče je določilo odškodnino glede na obstoječe okoliščine v času sodbe in ne glede na čas nastanka škode. Pri tem pa je bilo omejeno z zneskom, ki ga je zahteval pritožnik, in mu ni moglo dodeliti več, kot je zahteval. Pritožnik bi lahko svoj zahtevek oblikoval drugače in bi bil upravičen do višje odškodnine, če bi to zahteval. Nazadnje je vlada poudarila, da je v skladu z določbami Zakona o sodiščih Vrhovno sodišče pristojno za zagotavljanje enotne sodne prakse.

33. Pritožnik je poudaril, da je Vrhovno sodišče samo v njegovi zadevi in brez kakršne koli obrazložitve odstopilo od ustaljene sodne prakse, v skladu s katero bi bilo treba vrednost premoženjske škode, ki jo je ocenil izvedenec, šteti za "čisto" denarno terjatev. Takšne terjatve so bile ocenjene glede na obstoječe okoliščine ob nastanku škode, zamudne obresti pa so bile odmerjene od dneva, ko je izvedenec določil terjatev. Pritožnik je trdil, da je Vrhovno sodišče v nasprotju s sodno prakso štelo njegovo denarno terjatev za "nečisto". Posledično je štelo, da je bila vrednost terjatve določena na končni obravnavi, s čimer mu je odreklo zamudne obresti za preteklih šest let. Pritožnik je trdil, da je njegova terjatev postala "čista", ko sta s toženim

podjetjem soglašala z izvedenskim izračunom. Trdil je tudi, da je bila ugotovitev Vrhovnega sodišča, da bi odmera obresti od dneva izvedenskega izračuna pomenila dvojno valorizacijo, arbitrarna, in da je bilo nesmiselno pričakovati, da bi med postopkom spremenil svoj zahtevek.

2. Presoja Sodišča

34. Sodišče ugotavlja, da je v središču obravnavane zadeve vprašanje, ali je Vrhovno sodišče, ki je z domnevnim odstopom od svoje ustaljene sodne prakse razveljavilo odločbi nižjih sodišč na pritožnikovo škodo, ravnalo v nasprotju z načelom pravne varnosti.

35. Sodišče ponovno poudarja, da mora pri obravnavanju navedb o nasprotujočih si odločitvah domačih sodišč najprej ugotoviti, ali so se domnevno nasprotujoče odločitve nanašale na enako dejansko stanje (glej *Nejdet Şahin in Perihan Şahin proti Turčiji* [VS], št. 13279/05, § 61, 20. oktober 2011). Kadar so dejstva enaka, vendar pa se uporaba prava s strani domačega sodišča ali sodišč razlikuje, mora Sodišče pri obravnavi tega vprašanja upoštevati naslednja merila: ali obstajajo "globoke in dolgotrajne razlike" v sodni praksi Vrhovnega sodišča, ali domača zakonodaja zagotavlja mehanizem za odpravljanje teh neskladnosti, ali je bil ta mehanizem uporabljen in, če je to primerno, kakšen je bil učinek (glej *Nejdet Şahin in Perihan Şahin*, navedeno zgoraj, § 53).

36. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče najprej ugotavlja, da je razlika med izidom v pritožnikovi zadevi in odločbami Vrhovnega sodišča, na katere se pritožnik sklicuje, v dejanskem stanju, in ne v uporabi materialnega prava. Predvsem v dveh primerih, na katere se sklicuje pritožnik, se je Vrhovno sodišče izrecno sklicevalo na dejstvo, da sta se obe stranki strinjali s predhodnim ovrednotenjem škode (glej 22. in 23. odstavek). V pritožnikovi zadevi je v nasprotju z navedbami pritožnika toženo podjetje vztrajno ugovarjalo izvedenskemu izračunu (glej 7. in 8. odstavek). V tretjem primeru je Vrhovno sodišče obravnavalo stanje, ki se je razlikovalo v tem, da je tožnik v nasprotju s pritožnikom zahteval znesek odškodnine, ki je presegel škodo, kakor jo je ocenil izvedenec, zato Vrhovno sodišče ni ugotovilo nobenih materialnopravnih ovir za prisojo odškodnine tožniku, ki je odražala okoliščine v času izdaje prvostopenjske odločbe (glej 21. odstavek). Tako so se zadeve, na katere se sklicuje pritožnik, nanašale na različna dejanska in pravna stanja. Ta ugotovitev bi že sama po sebi zadostovala za sklep Sodišča, da Vrhovno sodišče v pritožnikovi zadevi ni ravnalo v nasprotju z načelom pravne varnosti (glej *mutatis mutandis Uçar proti Turčiji* (skl.), št. 12960/05, 29. september 2009).

37. Kljub temu in tudi ob upoštevanju drugih veljavnih meril (glej 35. odstavek) pa Sodišče ugotavlja, da v nobenem primeru ni bilo zatrjevano, še manj pa prikazano, da v sodni praksi Vrhovnega sodišča obstajajo "globoke in dolgotrajne razlike".

38. Poleg tega Sodišče ugotavlja, da Zakon o sodiščih postavlja Vrhovno sodišče v vlogo mehanizma za odpravo neenotnosti v sodni praksi (glej 15. in 16. odstavek). Vrhovno sodišče je v zvezi z vsebinskimi vprašanji, ki so pomembna za obravnavano zadevo, to vlogo opravilo z izdajo načelnega pravnega mnenja 26. junija 2002 (glej 19. in 20. odstavek) in z uporabo načel iz tega mnenja v obravnavani zadevi. Sodišče zato ugotavlja, da v primeru globokih razlik v sodni praksi obstaja korektivni mehanizem.

39. Sodišče tudi ugotavlja, da je pritožnik izkoristil kontradiktorni postopek, v katerem je lahko navedel dokaze, in da so sodišča njegove trditve ustrezno preučila (glej na primer in *mutatis mutandis Agroslunce, Spol. S R.O. proti Češki republiki* (skl.), št. 9842/13, 15. september 2015).

40. Glede očitka pritožnika, da sodba Vrhovnega sodišča ni bila obrazložena, Sodišče ugotavlja, da je Vrhovno sodišče podrobno pojasnilo, zakaj meni, da se obravnavana zadeva nanaša na tako imenovano "nečisto" terjatev. Pojasnilo je tudi, da je treba odškodnino odmeriti ob upoštevanju cen, veljavnih na dan izdaje sodbe, in da bi odmera celotnih zamudnih obresti v takem primeru pomenila pretirano visok znesek (glej 11. odstavek). Poleg tega je bila ta obrazložitev v skladu s tisto, ki jo je Vrhovno sodišče oblikovalo v drugih zadevah (glej 21.–23. odstavek in 25.–27. odstavek) in je bila na splošno v skladu z načeli, določenimi v načelnem pravnem mnenju z dne 26. junija 2002 (glej 12. odstavek ter 19. in 20. odstavek zgoraj). Glede na zgoraj navedeno Sodišče soglaša, da je Vrhovno sodišče podrobno obrazložilo svojo sodbo.

41. Sodišče tako ugotavlja, da v zadevni sodni praksi ni bilo "globokih in dolgotrajnih razlik", ki bi povzročile pravno negotovost glede načina odločanja o pritožnikovi zadevi. Seveda se razume, da ni naloga Sodišča izrekati se o tem, kakšen bi moral biti dejanski izid pritožnikovih pravnih dejanj (glej na primer in *mutatis mutandis Vinčić in drugi proti Srbiji*, št. 44698/06 in 30 drugih, § 56, 1. december 2009, in *Rakić in drugi proti Srbiji*, št. 47460/07 in 29 drugih, § 44, 5. oktober 2010).

42. Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da je pritožnikova pritožba očitno neutemeljena in jo je treba zavrnilo v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtim odstavkom 35. člena konvencije.

B. Drugi pritožbeni očitki

43. Pritožnik se je pritožil, da ustavna pritožba v njegovi zadevi ni bila učinkovita in da je bil s tem kršen 13. člen konvencije. Poleg tega se je pritožil, da je bil deležen drugačne obravnave kot pa stranke v primerljivih postopkih in da so sodišča nasprotno stranko obravnavala ugodneje, kar po njegovem mnenju pomeni kršitev 14. člena konvencije.

44. Sodišče je preučilo druge pritožbene očitke pritožnika. Glede na vse razpoložljivo gradivo in kolikor so očitane zadeve v njegovi pristojnosti, pa ugotavlja, da nič ne kaže na kršitev členov, na katere se sklicuje pritožnik. To

pomeni, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno

razglša, da je pritožba nesprejemljiva.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano 27. julija 2017.

Andrea Tamietti
namestnik sodnega tajnika

Vincent A. De Gaetano
predsednik